

Hồi Thứ Mười Hai

MÁU NHUỘM ĐƯỜNG GIA BẢO

T rời càng về khuya, gió đêm càng thổi lạnh. Vầng trăng khuyết lơ lửng trên không trung, ánh sáng mờ ảo, càng thêm vẻ rùng rợn của cảnh thâu đêm tịch.

Cừu Cốc ngồi trong thư phòng tĩnh tọa vận công, đợi cho tiếng trống điểm canh ba thì mới từ từ ngồi dậy, tung mình ra cửa sổ hưởng trăng về Đường Gia Bảo.

Nếu ai để ý thì sẽ thấy sau khi bóng Cừu Cốc khuất dạng không bao lâu, một bóng người mảnh mai đã nhanh như điện chớp tung mình theo sau.

Đường Gia Bảo cách Hà Giang không xa, chưa tới năm dặm, chỉ trong nháy mắt đã tới. Cừu Cốc dừng bước nhìn xem động tĩnh thì kinh ngạc nhận thấy dưới một gốc cây gần đó có hai chiếc thây ma nằm sóng sượt từ lúc nào.

Chàng lập tức đến quan sát thì thấy trước ngực của cả hai đều có năm đốm máu đỏ, rõ ràng là Mai Hoa Vô Ảnh Thủ, công phu đã thất truyền của Ngũ Lãnh Toàn Chân Phái, ngay cả Ty Trần Đạo trưởng cũng không luyện thành. Vậy mà đêm nay bỗng xuất hiện thì đủ thấy người này bản lĩnh cao cường, đã đến trước chàng một bước.

Xem xét xong, chàng lại tiếp tục cất bước, dọc đường cứ khoảng mười trượng thì lại thấy có xác chết nằm ngổn ngang, dường như những xác chết đó đều là thủ hạ được cất giữ canh gác chung quanh Đường Gia Bảo. Cừu Cốc không khỏi phân vân, tự hỏi:

– “Đường Gia Bảo hùng cứ Hà Giang, Thiết Kỳ Ngân Tinh liệt vào Thất Đại Danh Gia vậy mà sao lại không hề phản ứng gì như vậy?”

Vào sát bên trong thì Cừu Cốc chỉ nghe thấy yên lặng như tờ, đèn đuốc chẳng có, ngay một bóng người cũng không, trong lòng chàng kinh ngạc vô cùng, lại nghĩ:

– “Chẳng lẽ đối phương cố ý lừa mình vào bẫy? Hay là quả thật chúng đã chết cả rồi?”

Chàng suy nghĩ giây lát rồi dè dặt tung mình lên bờ tường, nhảy vào. Bên trong là một khoảng đất rộng, có rất nhiều thây người nằm ngổn ngang, ai cũng bị Mai Hoa Vô Ảnh Thủ hạ sát.

Dù lòng Cừu Cốc đang hần học mối thù nhưng thấy tình cảnh này cũng không khỏi lắc đầu. Giờ chàng mới tin rằng Đường Gia Bảo thật tình không còn ai sống

sốt nữa.

Nhưng ai đã ra tay thế này? Kẻ nào không những thủ đoạn độc ác mà võ công lại cao cường như vậy?

Đường Gia Bảo trước tới giờ uy nghi hùng dũng như bất khả xâm phạm, vậy mà bây giờ biến thành một hoang địa đầy xác chết, thảm thương thay.

Bồng Cừu Cốc chợt nhớ đến Nam Ôn Sát, ông ta đã hứa đến vậy mà sao giờ này không thấy mặt? Phải chăng ông ta đã đến trước, tiêu diệt Đường Gia Bảo rồi bỏ đi?

Bồng lúc ấy có tiếng hú từ xa đưa tới, rồi lại có hai ba tiếng hú tiếp theo. Cừu Cốc thấy có hai bóng người xuất hiện, là một lão già hai tay cầm hai chữ vạn bằng bạc và một hán tử lưng giắt đại đao răng cưa.

Lão già cầm chữ vạn vừa thấy Cừu Cốc đã điểm mặt quát:

– Người là ai, nói mau?

Cừu Cốc lạnh lùng hỏi lại:

– Người hỏi làm gì?

Hán tử đi chung với cụ già liền rút đao răng cưa cầm tay, quát:

– Lão đại còn hỏi làm gì nữa, người của ta chết nằm đó, hán thì đứng đây, chắc là đúng theo lời nói đó rồi.

Lão già trầm giọng:

– Thật ta cũng lắm cảm quá.

Vừa nói lão vừa vung tay ra chụp lấy người Cừu Cốc. Chàng không hề sợ hãi, đợi tay của đối phương đến nơi mới tréo tay lại, chụp cứng mệnh môn của lão già.

Cử động nhanh nhẹn không thể ngờ được, lão già thất kinh, liền đưa chữ vạn bên tay mặt đánh ra nhằm giải thoát.

Cừu Cốc cười lớn, ngâm vận nội công vung tay mạnh một cái, thân hình của lão già lập tức bay bổng lên cao hơn một trượng.

Hai bên vừa trao đổi một chiêu mà lão già đã bị văng ra xa như vậy thì khiến cho hán tử không khỏi sợ hãi, vội múa đao đánh vào ngay.

Cừu Cốc nhẹ nhàng nhảy tránh, lạnh lùng nói:

– Muốn chết thì cũng phải nói cho rõ ràng chứ.

Hán tử bất cần lời nói của chàng, cứ múa tít đao sấn lại. Cừu Cốc thấy vậy liền dùng hai ngón tay giơ ra kẹp chặt lưỡi đao, quát lớn:

– Thiết Kỳ Ngân Tinh Đường Hoàng ở đâu, mau gọi ra đây cho ta nói chuyện.

Hán tử chẳng nói chẳng rằng, cố sức bặm môi rút lưỡi đao đang dính trong hai ngón tay của Cừu Cốc ra, song cứ rút mãi mà không được.

Cừu Cốc cười nhạt:

– Câm phải không? Sao không nói?

Bỗng từ đằng xa có tiếng nói lớn:

– Đường Gia Bảo với người có thù oán gì? Sao lại nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy?

Vù vù, liên tiếp bốn lão già áo vàng đã nhanh như chim phóng tới.

Cừu Cốc biết bốn lão già này võ công không phải tầm thường nên bất thần buông tay, hán tử không kịp chuẩn bị, ngã nhào xuống đất.

Bốn lão già không màng đến việc vừa rồi, một trong bốn lão bước đến nói:

– Các hạ đêm hôm xâm nhập Đường Gia Bảo là có ý chi?

Cừu Cốc hừ lạnh:

– Tìm lão già Đường Hoàng đòi nợ.

Lão già giật mình nói:

– Những kẻ vô tội này là do các hạ giết ư?

– Gieo gió thì gặt bão, theo kẻ ác thì phải họa lây, làm sao gọi là vô tội được. Nhưng tiểu gia chưa hề ra tay giết chúng.

– Hung thủ là ai, nói mau?

Cừu Cốc quát lớn:

– Bọn người đâu xứng để hỏi câu đó, mau kêu lão già ăn cướp Đường Hoàng ra đây.

Bốn lão già áo vàng chính là Tứ Đại Tổng Quản của Đường Gia Bảo. Do có việc hệ trọng nên Đường Gia Bảo đã điều động một số cao thủ ra đi, trừ một tốp mà Thiết Kỳ Ngân Tinh dắt đi trước, còn tốp thứ hai do Tứ Đại Tổng Quản dẫn đầu. Nào ngờ đi chẳng bao xa thì được tin Đường Gia Bảo có kẻ thù đến quấy phá, vì vậy họ lập tức trở về.

Người nói chuyện nãy giờ với Cừu Cốc là Trương Siêu, rất giàu kinh nghiệm giang hồ. Lão thấy Cừu Cốc cứ nằng nặc đòi gặp Bảo chủ nên thầm biết kẻ đến không phải tầm thường, tuy trong lòng phẫn nộ nhưng lão vẫn ôn tồn nói:

– Bảo chủ bận truy địch nên đi vắng, nếu người muốn gặp thì xin định ngày hẹn trước.

Cừu Cốc lạnh lùng:

– Thì ra Đường Hoàng không có mặt, thiếu gia niệm tình các người vừa bị tang tóc nên tha cho một chuyến.

Dứt lời chàng quay mình bỏ đi, nhưng chưa được ba bước thì đã có một lão già tay cầm dọc tẩu lướt nhanh lên chặn lại. Lão trầm giọng nói:

– Đường Gia Bảo là nơi cho người đến thì đến, đi thì đi ư?

Cừu Cốc nhìn đối phương lạnh lùng nói:

– Người định chết thế cho lão Đường Hoàng phải không?

Lão già cầm dọc tẩu chính là Hình Đường Tổng Quản Lôi Bộ Vân. Lão hung hăng vô cùng, kiêu ngạo cười nói:

– Tiểu tử quả lớn lối không sợ mất mạng, ngươi là môn hạ của ai?

– Tiểu gia Lữ Cừu Cốc, đặc biệt đến đây tìm lão Đường Hoàng để đòi lại món nợ máu năm xưa nơi Phỉ Thúy cốc.

Bốn lão già vừa nghe nói đến Lữ Cừu Cốc thì đều giật mình kinh sợ. Tuy chàng bước vào giang hồ chưa bao lâu nhưng những câu chuyện đoạt kiếm nơi Song Kiếm Phong, phá tan liên thủ Tàn Long Cư và Ma Vân Phong môn hạ, chống chọi với Thiết Tranh lão bà đều đã nổi đình đám khắp giang hồ. Nay chàng đến tầm thù thì bốn lão thâm kêu khổ, biết là sắp phải tử chiến đến nơi.

Trương Siêu đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, ám thị với Lôi Bộ Vân, nói:

– Giờ đã khuya rồi, trong Bảo còn có việc đang đợi chúng ta đó.

Lôi Bộ Vân hiểu ý, lập tức đưa dọc tẩu lên nói:

– Cha mẹ ngươi đang ở dưới suối vàng chờ ngươi đó.

Cừu Cốc thấy Đường Hoàng vắng mặt, không muốn gây sự, nhưng Lôi Bộ Vân cứ bức chàng vào thế bí nên chàng bất giác nổi sát khí, ngâm vận công tập trung chân khí.

Vừa lúc ấy, lão già khi nãy bị chàng vung ra xa nay thấy đồng đảng trở về cũng hung hăng sấn đến, vung chưởng nhắm chàng đánh ra.

Cừu Cốc khẽ cười một tiếng, chưởng trái chụp ngay chữ vạn trong tay đối phương, chưởng phải thì bắn ra năm đạo hồng quang. Chỉ nghe lão già rống lên một tiếng thảm thiết rồi ngã lăn ra đất, trước ngực lõm sâu năm dấu ngón tay, máu chảy thành đóa hoa mai. Cừu Cốc thuận tay bóp món binh khí hình chữ vạn thành một cục bạc tròn, thẳng tay ném ra xa mấy mươi trượng.

Cừu Cốc chỉ đánh một chiêu mà đã hạ sát một cao thủ hạng ba của Đường Gia Bảo, khiến cho mọi người có mặt đều sợ sệt. Trương Siêu xem xét tử thi một hồi rồi bỗng quát lớn:

– Anh em mau hợp công, tiểu tử này chính là hung thủ đã giết mọi người ở đây đó.

Mọi người có mặt cũng đã nhìn rõ vết thương trước ngực của lão già cầm chữ vạn là Mai Hoa Vô Ảnh Thủ nên tất cả đều liều mạng vung vũ khí xông vào đánh bừa. Trận loạn đả diễn ra, trăm ngàn tiếng quát tháo, ánh gươm loang loáng vây lấy Cừu Cốc không cho tẩu thoát.

Tứ Đại Tổng Quản Đường Gia Bảo võ công vô cùng cao thâm, Cừu Cốc lại trong người mang độc nên trận đánh có phần hơi chênh lệch, chỉ trong chốc lát mà vai Cừu Cốc đã bị một chưởng của Trương Siêu, miệng thổ ra một búng máu. Đối phương thấy Cừu Cốc bị thương thì càng phấn khởi, càng hăng hái xông vào.

Lôi Bộ Vân cười đắc thắng nói:

– Tiểu tử, còn vùng vẫy nữa không?

Cừu Cốc cười như điên dại:

– Các người muốn lượm thầy của thiếu gia ư? Sao lại có chuyện dễ dàng thế.

Đầu ngón trỏ của chàng bất thần nhằm vào Trương Siêu bắn ra Dung Kim Chỉ Pháp, Trương Siêu đang đắc ý nên tránh né không kịp, dưới tiềm lực mạnh như bể đá chảy vàng thì chịu sao nổi, trước ngực thủng một lỗ to, lẫn xuống đất chết tươi.

Sau khi thi triển Dung Kim Chỉ Pháp, nội lực của Cừu Cốc bị giảm rất nhiều, trước ngực cảm thấy đau rát, thần trí kém minh mẫn hẳn, than thầm:

– “Nguy! Có lẽ Tiêu Ảnh Tán đã bắt đầu bộc phát”

Cũng may là sau khi Trương Siêu bị chết tại trận thì bọn thủ hạ đều thất kinh, không còn ai dám xông ra trước nữa.

Giữa lúc xôn xao, bỗng có một bóng người nhỏ bé từ ngoài phi vào, tiến thẳng đến trước mặt Cừu Cốc rồi cất giọng trong trẻo nói:

– Giết lão thất phu ấy thì có gì đâu, theo em đi nhanh.

Cừu Cốc ngạc nhiên, buột miệng nói:

– Cô nương làm gì cũng đến đây?

– Giờ không phải lúc nói chuyện, mau đi thôi.

Lôi Bộ Vân quát lớn:

– Đi dễ vậy ư?

Dọc tẩu vung lên, lão tấn công ra liền ba đường. Cô gái mới tới chẳng nói chẳng rằng, khẽ phất tà áo một cái, một luồng gió hùng hậu đã đẩy lui Lôi Bộ Vân ra sau ba bước. Lão ta đứng sững trở mắt, không ngờ thiếu nữ chỉ khoảng đôi tám mà công lực thâm hậu đến vậy.

Thiếu nữ ấy chính là cái bóng theo sau Cừu Cốc lúc nãy nơi Cố Viên Trang, chính là Liễu Hồng Liệu. Nàng kéo tay Cừu Cốc, vừa lướt nhanh vừa nói:

– Ông nội đang đợi anh ở nhà đó.

Cừu Cốc chẳng biết tính sao, đành theo nàng về Cố Viên Trang. Quả nhiên Cố Viên Lão Nhân đang chờ trước cửa, vừa thấy chàng đã đưa hai viên thuốc bảo chàng uống gấp. Liễu Hồng Liệu đỡ chàng vào ghế ngồi, chu miệng oán trách:

– Đã biết trong người trúng độc mà còn không kiêng, cứ mãi dùng sức lực làm

gì? Thật không biết lượng sức.

Tuy hiểu lời oán trách trên xuất phát từ hảo ý nhưng với lời lẽ chanh chua đó, Cừu Cốc cảm thấy khó chịu vô cùng.

Cố Viên Lão Nhân xem thần sắc Cừu Cốc giây lát rồi nói:

– Cũng may là đã kiềm chế được độc tính không cho nó phát ra, nhưng ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng ba hôm, không được dùng sức vào bất cứ việc gì cả.

Cừu Cốc thở dài nói:

– Tại hạ cần phải gấp rút đến Trường Bạch Sơn tìm thuốc giải, nếu chờ đợi ba hôm nữa thì làm sao kịp chứ.

Cố Viên Lão Nhân vốn tinh thâm huyết mạch nhưng đối với loại chất độc này cũng đành bó tay. Lão nhân nghe thấy Cừu Cốc than vãn thì bất giác cũng thở dài, không biết phải quyết định sao nữa.

Liễu Hồng Liệu giận hờn nói:

– Người ta có lòng tốt muốn anh ở lại tĩnh dưỡng, anh không nể tình thì cứ đi đi.

Cừu Cốc đứng bật dậy, vái chào lão nhân, nói:

– Tại hạ mang ơn tiền bối quá nhiều, nay bắt buộc phải xin kiếu từ, nếu may mắn mà không chết thì sau này xin nguyện đền đáp.

Rồi chàng quay sang Liễu Hồng Liệu thì lễ:

– Cô nương đã có ơn cứu mạng, tại hạ dù chết cũng khó quên.

Dứt lời, Cừu Cốc tung mình nhảy qua cửa sổ, vội vã lên đường, vắng vắng bên tai còn có tiếng của Hồng Liệu:

– Anh...!

Chàng chạy được một đoạn thì trời đã bừng sáng, đi càng xa thì khí trời càng nóng bức, một lúc sau thì Cừu Cốc đã cảm thấy trong người mỗi mệt, chàng thâm nghĩ:

– “Hồng rồi, đường còn xa mà sức ta thì càng ngày càng kém, sợ chưa tới Thái Bạch Sơn thì đã bỏ xác mất thôi”.

May thay phía trước không xa là một thị trấn. Cừu Cốc đến nơi thì lập tức kiếm thức ăn lót dạ trong một tửu điểm, kêu thức ăn, dặn tiểu nhị tìm mua một con ngựa rồi mới ngồi vào ăn cơm.

Chàng đang ăn cơm thì bỗng nghe xa xa có tiếng ngựa chạy đến rồi dừng trước tửu điểm, có bốn người hiên ngang bước vào. Kẻ đi đầu chính là Chưởng Môn Hằng Sơn Hàn Kỳ, sau đó là Thiên Độc Cốc Ngọc Thông Công Tử, Nộ Mục Sơn Nhân và Tửu Nhục Hòa Thượng.

Cừu Cốc trông thấy họ thì giật mình. Cố Viên Lão Nhân đã căn dặn là trong

ba ngày không được dùng đến sức lực, nay lại gặp bốn người bọn họ thì phải làm sao đây? Chàng đành giả vờ cúi đầu ăn uống như không hề thấy họ vào quán.

Có điều lạ là lần này Ngọc Thông và Hàn Kỳ đều nhận ra Cừu Cốc nhưng họ vẫn làm lơ không thèm đếm xỉa đến, ngồi một bàn khác kêu rượu thịt ngồi ăn nhậu.

Cừu Cốc còn đang ngạc nhiên chưa biết họ định giở trò gì thì ngoài cửa quán lại có tiếng ngựa hí vang rồi thêm sáu người ào ạt kéo vào. Chàng vừa trông thấy thì đã cảm thấy nguy tai, vì đó chính là hai trong Tứ Đại Tổng Quản của Đường Gia Bảo là Lôi Bộ Vân và Khổng Nhứt Phi, cùng với bốn tên đại hán khác.

Lôi Bộ Vân vừa bước chân vào cửa quán đã nhìn thấy Cừu Cốc, liền cười ha hả nói:

– Không phải oan gia chẳng đụng đầu, thật may mắn.

Cừu Cốc một tay cầm đũa, một tay nâng chén, thần sắc không thay đổi, điềm nhiên như chẳng thấy Lôi Bộ Vân.

Lôi Bộ Vân thấy chàng giả lơ thì càng giận, quát lớn:

– Ta nói chuyện với người đấy, có nghe chưa?

Bọn người Đường Gia Bảo lập tức sấn đến, bao vây quanh bàn Cừu Cốc. Thực khách đang ăn uống thấy sắp có đánh nhau thì rần rần đứng lên trả tiền ra về cả, một tiệm ăn đang đông khách bỗng vắng lặng, chỉ còn lại hai bàn có khách, một là của Cừu Cốc, còn một là của nhóm Hàn Kỳ.

Bỗng Ngọc Thông Công Tử lạnh lùng nói:

– Đổ tội cho người ta thì có gì là hay ho, thủ đoạn của các người ở Phỉ Thúy cốc không ác độc ư?

Lôi Bộ Vân gượng cười nói:

– Công tử chưa hiểu, tên tiểu tử này...

Hàn Kỳ không đợi lão nói dứt lời đã đập bàn quát lớn:

– Các người tìm hấn nơi nào chẳng được, sao cứ đòi hành hung trước mặt lão gia?

Lôi Bộ Vân tức giận đến mặt mày tái mét, nhưng tự lượng là không đối địch nổi nên đành nuốt giận, phất tay ra hiệu cho cả bọn cùng lui ra ngoài, lên ngựa đi mất.

Cừu Cốc không ngờ sự phiền phức vừa rồi lại xoay chuyển như vậy. Đáng ra chàng không muốn nhận mối cảm tình này, nhưng vì lễ độ nên đành đứng dậy, cũng tay thi lễ với Hàn Kỳ một xá rồi nói:

– Đa tạ Hàn lão tiên bối.

Hàn Kỳ cười lớn nói:

– Cũng khá đấy, ít ra người cũng còn gọi ta một tiếng tiên bối. Thôi khỏi cần cảm ơn, chẳng qua ta không muốn chúng ảnh hưởng tử huyệt của mình mà thôi.

Cừu Cốc nghe thế thì chán nản, chàng thở dài rồi lại ngồi xuống ăn uống.

Hàn Kỳ quay sang Ngọc Thông Công Tử nói:

– Tính tình nghĩa dũng của hiền tể thật chẳng khác ta lúc thiếu thời, người tuổi trẻ nên như vậy.

Ngọc Thông Công Tử cười đắc ý nói:

– Nhạc phụ quá khen, tiểu tể còn non nớt, cần học hỏi nơi nhạc phụ nhiều lắm.

Cừu Cốc nghe những lời xưng hô ngọt ngào ấy thì biết đôi bên đã định hôn ước cả rồi. Không hiểu sao trong lòng chàng bỗng dấy lên một nỗi buồn, chẳng biết là ghen tuông hay phẫn nộ.

Chàng cảm thấy tim như se thắt, không muốn ngồi lại để nghe thêm nữa nên vội đứng dậy tính tiền rồi ra cửa lên ngựa chạy đi.

Chàng đang chạy gần đến một dãy núi xuyên vào đám rừng tùng rậm rạp thì bỗng nhiên trong bụi tòng có một bọn người nhảy ra, quát:

– Tiểu tử, người cũng biết điều đó, không để các ông đợi lâu mệt nhọc.

Cừu Cốc vội kìm cương lại, nhận ra chúng chính là đoàn người khi nãy của Đường Gia Bảo. Chàng cười nhạt nói:

– Các người tưởng rằng dễ hiếp đáp ta lắm ư?

Lôi Bộ Vân cười ha hả nói:

– Khi nãy có lão Hàn Kỳ bảo vệ người, còn bây giờ...

Lão ung dung xuống ngựa, từng bước tiến đến, bọn người Đường Gia Bảo cũng tốt đao kiếm siết chặt dần vòng vây.

Cừu Cốc thở dài, một luồng sát khí nổi lên, chàng lạnh lùng nói:

– Ngày thường thì các người có ra gì với ta, chỉ vì...

Bỗng lúc ấy có tiếng cười hắc hắc rồi Ngọc Thông Công Tử từ trong rừng đi ra, phe phẩy cây quạt kim tuyến, vừa cười vừa nói:

– Chỉ vì trong người nhiễm độc nên không thể dùng sức, phải không?

Cừu Cốc kinh dị, than thầm:

– “Sao hắn biết được là ta bị trúng độc?”

Ngọc Thông Công Tử lại cười, quay sang Lôi Bộ Vân nói:

– Không cần khẩn trương đâu, ta biết các người chỉ cần người, còn ta thì cần vật, vì vậy mục đích tuy có khác nhau nhưng cũng có quan hệ, lại không ảnh hưởng gì cả.

Lôi Bộ Vân lúc đầu chỉ có ý báo thù mà không có ý nghĩ khác. Nay nghe Ngọc Thông nhắc đến thì lão sực nhớ ra trong người Cừu Cốc còn có Đan Thư và Thần Kiếm là vật báu giang hồ ai cũng ham muốn nên cười ha hả nói:

– Công tử nói nghe dễ quá, cá là do chúng tôi bủa lưới bắt được, tự nhiên mọi vật đều thuộc về chúng tôi.

Ngọc Thông cười nói:

– Cái đó chưa chắc.

Hắn vẫy tay một cái, Nộ Mục Sơn Nhân và Tử Nhục Hòa Thượng đã từ trong rừng nhảy ra, đứng dàn hai bên.

Lôi Bộ Vân thầm đánh giá lực lượng thì thấy mình và Khổng Nhất Phi chỉ chống nổi đôi sát tinh Nộ Mục và Tử Nhục, còn Ngọc Thông Công Tử thì cầm chắc là bốn tên hán tử sẽ thua nên lão giả vờ cười giả lả nói:

– Đường Gia Bảo và Thiên Độc Cốc bấy lâu giao hảo, nay sao có thể vì chuyện nhỏ mà tổn thương hòa khí đôi bên? Đan Thư và Thần Kiếm thôi thì chia ra mỗi bên một vật vậy.

– Như vậy còn nghe được, vậy ai động thủ trước?

– Kính nhường công tử.

Ngọc Thông Công Tử cũng chẳng phải tay vừa, y cố tình thở dài một tiếng rồi nói:

– Gia phụ trước kia của Lữ Tử Thu giao tình rất thân, thật là khó xử, thôi xin nhường cho phía Đường Gia Bảo vậy.

Lôi Bộ Vân thầm rửa trong lòng nhưng chỉ vẫy tay một cái, ra hiệu cho bọn tùy tùng giải tán vòng vây, về đứng hết cạnh bên lão ta.

Lão biết Ngọc Thông Công Tử rất thèm khát bảo vật nên cố tình chừa đường cho Cừu Cốc chạy để buộc Ngọc Thông phải ra tay, sau khi hai bên đã đánh nhau chí tử thì lão sẽ ung dung ở giữa làm ngư ông đắc lợi.

Nào ngờ Cừu Cốc là người gan lì, thà đổ máu chứ không chịu chạy. Thừa lúc hai bên nạnh nhau thì chàng đã ngậm uống hai viên thuốc giải độc rồi âm thầm vận công tụ khí.

Lôi Bộ Vân thấy Cừu Cốc vẫn đứng hiên ngang không trốn chạy thì bực mình hét lớn:

– Tiểu tử chẳng biết sợ chết, vậy chúng ta cùng động thủ một lượt đi thôi.

Ngọc Thông Công Tử cười nhạt:

– Vậy càng tốt.

Lập tức cả hai phía Đường Gia Bảo và Thiên Độc Cốc cùng tản ra, bao vây Cừu Cốc vào trong, quyết không cho chàng chạy thoát.

Giữa lúc bầu không khí đang căng thẳng thì đột nhiên trên núi có tiếng nói sang sảng vọng xuống:

– Đạo huynh! Anh em ra quanh năm vân du bốn bể, xem ra chúng ta cũng cần phải lưu lại một chút kỷ niệm mới đúng.

– Đúng vậy, đời người có gì là nhất định đâu, cần phải như chim bằng dẫm tuyết, mặc dù đã bay đi nhưng vết chân vẫn in lại rành rành.

Đoàn người phía dưới nghe tiếng nói thì đều nhìn lên trên, thấy có hai vị Toàn Chân đạo sĩ lưng mang trường kiếm đang đứng trên núi cao nói chuyện.

Vị đạo sĩ gầy vừa nói xong liền đưa tay phất nhẹ một cái, chỉ thấy một luồng gió mạnh như vũ bão tung ra rồi phiến đá trước mặt ông ta đã in rõ năm ngón tay máu.

Đoàn người phía dưới ai cũng đều kinh hoàng, phiến đá cách đạo sĩ đến hơn hai trượng mà chỉ bị một cái phất nhẹ đã in sâu năm ngón tay máu. Công lực như vậy thì quả là hiếm có trên đời.

o O o